

[Sigsgaard.]
 gør det. Mange har en fornemmelse af, at der her og dér er for meget kontoriusseri, for meget overflødigt regereri. Formelt kan det bureaukratiske apparat se ganske fornuftigt ud; f. eks. er det slotsforvaltningen, der planlægger lokaleforbruget og skaffer lokaler. Den institution, der mangler lokalerne, opstiller sine krav og behov, og boligministeriets teknikere vurderer pris og kvalitet. Men så viser det sig, at når apparatet skal bruges, er den reelle arbejdsgang mellem de forskellige institutioner indbyrdes og i institutionerne så træg og bureaukratisk, at man må sætte sig ud over den, for det er vel egentlig det, der sker.

Skal der laves noget, der skal gå hurtigt, skal en sag ordnes, som man siger, må man droppe hele den sædvanlige procedure, og så kommer tilfældighederne til at råde — som f. eks. hvem der spiser middag med hvem. Her er der virkelig noget at tage fat på, og det klares på ingen måde med nedskæringer over én kam, og det klares heller ikke ved at rette bebøjdelse imod enkeltpersoner, sådan som der vel i pressen vil være tilbøjelighed til.

Uhyggeligt er det også, at den ene hånd dårligt ved, hvad den anden gør. Tag sagen om kildeskattarhuset. Nogle af statens ansatte farer rundt, som de skal, og leder efter sådan et hus. De tænker slet ikke på, at samtidig hermed sidder forsvarsministeren og sælger et areal ved Amager Boulevard, der vel egentlig var tænkt anvendt til direktoratsby, til en privat spekulant, der skal bygge hotel her, og forsvarsministeren aner ikke, at man har tænkt på direktoratsby på det pågældende areal. Men boligministeriets og slotsforvaltningens folk leder i mellemtiden febrilsk videre efter et kildeskattarhus, tilsyneladende uvidende om forsvarsministerens forehavende. De får så pludselig et tilbud fra ledelsen af Hotel Europa, har pressen meddelt. Mærkeligt kunne man synes; Hotel Europa går jo tilsyneladende udmærket med sin centrale beliggenhed. Men sagen er, at hotellet nok ville blive udkonkurreret af det kæmpehotel, som forsvarsministeren tumler med planer om på de arealer, der egentlig var beregnet til et kildeskattarhus f. eks., og så kunne jo måske Hotel Europa reddes ved at gøre det til kildeskattarhus. Det er jo en

fuldstændig latterlig historie, men lidt tragisk er der selvfølgelig også ved den, for den slags koster jo masser af penge.

Hvis regeringen rydder op i den slags, vil den indlægge sig uvisnelig hæder, men i stedet får vi denne småborgerlige, lidt snæversynede form for traditionelle besparelser, som vi så tit har set, besparelser, som ikke er besparelser, men som nemt bliver dårligere service.

På et enkelt område har regeringen ret beset svigtet løfter, der er givet over for udlandet. Finansministeren sagde, at den tidligere forudsatte stigning i bidraget til udviklingslandene er opretholdt; men tallene viser, at den ene procent ikke blot ikke opnås i 1970, som målsætningen var, da den blev vedtaget i FN, den nås heller ikke i 1971, ikke engang i 1972, men først i 1973, og det er vel endda, så vidt jeg kan se af tallene, yderst tvivlsomt. Dertil kommer, at Danmark på UNCTAD-konferencen stemte for, at bistanden skulle måles i forhold til bruttonationalproduktet, men det er der ikke taget højde for, og man kan så spørge, hvad afstemningen i New Delhi var værd.

I samme forbindelse minder jeg om, at udenrigsministeren har lovet tinget en redegørelse for UNCTAD-konferencen, og det minder jeg om i en parentes. Hvis ministeren vil give tilsagn om en sådan redegørelse med det allerførste, så kan diskussionen i denne forbindelse jo passende finde sted til den tid.

Der bør ske en udvidelse af vor bistandsydelse, og den bør ske på den måde, at vi yder bl. a. befrielsesbevægelserne støtte. Forleden dag meddelte udenrigsminister Torsten Nilsson, at Sverige ville støtte frihedsbevægelserne i de portugisiske kolonier i Afrika. Vi agter at foreslå noget lignende her, men håber, at finansudvalget kommer os i forkøbet. Pengene kunne bl. a. gives til en institution som Mozambique Institute i Tanzania.

Nogle ord om nydannelserne i forbindelse med budgettet. Det er naturligvis et fremskridt med budgetoverslag, der går et år længere frem. Hidtil har kommunernes planlægning været hæmmet af, at staten praktisk talt ikke planlagde. Mange kommuner har 5-årige investeringsplaner, og det kunne animere til, at staten måske